

гава той бѣше на 12 години), та може самъ да избира другаритѣ си. И излѣзе, безъ да съобщи дори, че отива на именъ день. Връща се срѣдъ полунощъ. Майка му отваря вратата.

— Защо тѣй късно? Измжчихъ се да чакамъ! Богъ знае, що не ми мина презъ ума!

Нейното блѣдо, измороно лице, нейнитѣ влажни очи говорѣха най-добрѣ, какъ е прѣкарала тя тия дълги часове.

Митѣо я жалеше въ душата си и му се щѣше да ѣ каже:

„Прости, мамо! Весело бѣше и азъ се забавихъ. Нито на умъ ми идваше, че ти ще ме жалишъ.“

Колко радостъ би ѣ причинили тия думи на разкаяние! Но Митѣо само ги намисли, безъ да ги каже. Той не искаше да отстѣпи на майка си, за да може и въ бждаще да си задържи правото да ходи, дето ще. Затова и замълча.

Дълго време се премѣта той тази нощъ преди да заспи и, безъ да ще, се вслушваше въ тихитѣ, съдржани въздишки, които идѣха отъ съседната стая. Той, чувствувахе, че и майка му не спи и, може-би, плаче . . . О, защо, защо не отиде тогазъ да иска прошка?

А ето и друга случка.

Митѣо се връща у дома отъ сжщия оня другаръ. Майка му, като всѣкога, отваря вратата и му забелѣзва, че мирише на тютюнъ.

— Митѣо, ти си пушилъ! — каза тя пребледнѣла.

— Е, та що отъ това? — възразява той като нѣкой старъ човѣкъ.

— Па нали обеща миналия пжтъ, че нѣма вече да пушишъ!